

Όταν ζεις, σου προσφέρουν αγάθεια...
όταν πεθαίνεις, τριαντάφυλλα.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...

μη

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΜΑΣ

Μεγάλη κερδισμένη η Αυστραλία από την μετανάστευσή μας

Όταν μετανάστευσα στην Αυστραλία το 1957 δεν μπορούσες να κάνεις πρόσκληση στην αγαπημένη σου χωρίς πιστοποιητικό εργασίας και μισθού. Ζήτησα, λοιπόν, αυτά τα πιστοποιητικά από το διευθυντή παραγωγής μεγάλης εφημερίδας του Αντελάντ για να κάνω πρόσκληση στην αρραβωνιστική μου και είπε ότι θα τα πάρω αν τού υποσχεθώ πως θα αποκτήσουμε πολλά παιδιά.

“Δεν σε δεχθήκαμε στη χώρα μας για την ομορφιά σου, αλλά επειδή πρέπει ν’ αυξήσουμε τον πληθυσμό της”, μού είπε και είχε απόλυτο δίκιο. Οι ομοσπονδιακές κυβερνήσεις τότε, πάντα Λίμπεραλ μέχρι το 1972 που εξελέγη ο Ουίτλαμ, δεν χρειάζονταν τους μετανάστες μόνο για να επανδρώσουν τα εργοστάσια τους και να κτίσουν τα μεγάλα έργα που απολαμβάνουμε εμείς σήμερα, αλλά και για τους Αυστραλούς τού μέλλοντος που θα αποκτούσαν.

Ακούγοντας τους μίζερους σήμερα που εναντιώνονται στην μετανάστευση γι’ αστείους λόγους κυρίως δολαριακούς με τους οποίους συμφωνούν και πολλοί δικοί μας που χορτασμένοι ξεχασαν πώς και γιατί ήρθαν αυτοί εγκαταλείποντας συγγενείς και φίλους, σκέπτομαι πόσο φωτισμένοι άνθρωποι ήταν ο Μέντζις, αλλά και Εργατικοί ηγέτες όπως ο Κόλγουελ που υποστήριζαν την μετανάστευση. Ακόμη και αργότερα οι κυβερνήσεις που δέχονταν στόλους ολόκληρους προσφύγων από το Βιετνάμ αδιαμαρτύρητα χωρίς να γνωρίζουν τί καρδιάς καρύδι δέχονταν στην κοινωνία μας.

Η μετανάστευση στην Αυστραλία

ήταν ανέκαθεν αιματοδότης για να κρατηθεί και θωρακιστεί η χώρα για εξωτερικές απειλές, με το σκεπτικό ότι χωρίς πληθυσμό είναι καταδικασμένη ν’ αφανιστεί από άλλες χώρες που έχουν ανάγκη γης. Όμως, οι μετανάστες δεν βοήθησαν ν’ αποφευχθεί αυτός ο κίνδυνος, που ίσως να μην ήταν και πραγματικός, αλλά συνέβαλαν στην εντυπωσιακή οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη μιας χώρας που κυρίως παρήγαγε μαλλί και άφθονο κρέας.

Μιλούσα πρόσφατα με τον καλό συνάδελφο στην εκπομπή “Η επικαιρότητα παντού και πάντα” στο 2MM, Βασίλη Αδραχτά, εκτός αέρα για την Αυστραλία και τούς Αυστραλούς τού 1957 που ήταν πολύ πίσω ακόμη και από την Ευρώπη

που είχε ζήσει την φρίκη τού Β’ Παγκοσμίου Πολέμου, όπως σίγουρα θυμάστε πολλοί απ’ εσάς.

Τα ελληνικά προϊόντα ήταν σχεδόν ανύπαρκτα και τα ελληνικά εστιατόρια σέρβιραν μπριζόλες με τρία λαχανικά (steak with three vegies), οι ομογενειακές εφημερίδες ήταν λιγοσέλιδες και τότε το 1957 άρχισε τις εκδόσεις του ο “Νέος Κόσμος” που έγινε η μεγάλη εφημερίδα τού Ελληνισμού στην Αυστραλία. Σχολεία για τη διδασκαλία τής γλώσσας μας ήταν μόνο τα “κατηχητικά” τις Κυριακές (Sunday Schools) επειδή επικρατούσε η συντηρητική πολιτική τής αφομοίωσης και στο Αντελάντ τουλάχιστον υπήρχε μόνο η εκκλησία των Ταξιαρχών και το νεότευκτο Κοινοτικό Μέγαρο στην Φράνκλιν Στριτ ό-

που πηγαίναμε κάθε Σάββατο απαραίτητως για να διασκεδάσουμε, αφού δεν υπήρχε άλλος τρόπος εκτός από τα οικογενειακά γλέντια, τους γάμους και τις βαπτίσεις που τότε βρίσκονταν στο ζενίθ τους.

Από αυτούς τους γάμους γεννήθηκε η νέα γενιά που προσφέραμε στην Αυστραλία και για την οποία πρέπει να είμαστε υπερήφανοι. Κάθε Παρασκευή βλέπω τους νεαρούς συντελεστές τής εκπομπής “Χαμός”, λεβέντες νέους και όμορφες ελληνοπούλες, “παιδιά” μας ίσως τής τρίτης γενιάς πια, μορφωμένα και γεμάτα ενθουσιασμό, με την ελληνική απειθαρχία στο αίμα τους και πιστεύω ότι εκπροσωπούν τους άλλους συνομήλικούς τους.

Αυτά τα παιδιά και κυρίως τα αυστραλογεννημένα μας τής δεύτερης γενιάς που διαπρέπουν στην ευρύτερη αυστραλέζικη κοινωνία είναι το μεγάλο κέρδος τής Αυστραλίας και οι αγγλόφωνοι θα πρέπει να ευγνωμονούν τους “ντέγκος” που υπέφεραν τις ρατσιστικές διακρίσεις και την καταπίεση τής αφομοίωσης, για ν’ αλλάξουν την μορφή και την κοινωνία τής Αυστραλίας. Ασχετα από το προσωπικό οικονομικό κέρδος από τον ερχομό μας στους Αντίποδες, στον “πισινό” τής γης όπως είπε ο πρώην πρωθυπουργός Πολ Κίτιγκ, αυτά τα παιδιά είναι η ανεκτίμητη περιουσία μας και ο πραγματικός θησαυρός τής ομογένειας. Αυτό είναι το τεράστιο κέρδος τής Αυστραλίας από την επένδυσή της στην μετανάστευση που πρέπει να συνεχιστεί αν θέλουμε να συνεχιστεί το οικονομικό θαύμα.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥΡΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ...

Αλήθειες που θέλει να καταπνίξει το καθεστώς στην Τουρκία

Με ένα εντυπωσιακά ειλικρινές άρθρο, που δημοσιεύεται στην έγκυρη εφημερίδα SABAH, από τον Engin Ardic, γνωστό συγγραφέα και δημοσιογράφο στην Τουρκία στηλιτεύεται ο Τουρκικός τρόπος εορτασμού της πτώσης της Κωνσταντινούπολης στις 29 Μαΐου. Στο εν λόγω άρθρο ο συγγραφέας παρουσιάζει μία

σειρά από αλήθειες για τις οποίες το Κεμαλικό καθεστώς εδώ και δεκαετίες προσπαθεί να καταπνίξει. Αξίζει να παρατεθεί μεταφρασμένο το πλήρες κείμενο, από την συγκεκριμένη διεύθυνση της Τουρκικής εφημερίδας Sabah το οποίο έχει ως εξής :

«Τούρκοι συμπατριώτες, σταματήστε πια τις φανφάρες και τις γιορτές για την Άλωση, αρκετή ίια έχουμε δώσει στην Ανατολή με τις πράξεις μας...»

ΑΝ οργανωνόταν στην Αθήνα συνέδριο με θέμα: «Θα πάρουμε πίσω την Πόλη»...

ΑΝ έφτιαχναν μακέτα με τα τείχη της πόλης και τους στρατιώτες με τις πανοπλίες τους να επιτίθενται στην Πόλη... (όπως εμείς στην Τουρκία κάνουμε κάθε χρόνο!)

ΑΝ ένας τύπος ντυμένος όπως ο περίφημος Έλληνας νικηφόρος και σχεδόν μυθικός Διγενής Ακρίτας έπιανε τον δικό μας Ulubatli Hasan και τον γκρέμιζε κάτω...

ΑΝ ξαφνικά έμπαινε στην πόλη κάποιος ντυμένος Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος πάνω σε έ-

να λευκό άλογο και δίπλα του άλλος ως Λουκάς Νοταράς, ως Γεώργιος Φραντζής κι έμπαιναν ως αντιπρόσωποι της πόλης... (όπως εμείς στην Τουρκία κάνουμε κάθε χρόνο!)

ΑΝ έφτιαχναν μια χάρτινη Αγία Σοφία που δεν είχε μιναρέδες αλλά Σταυρό....

ΑΝ έκαιγαν λιβάνι και έλεγαν ύμνους, θα μας άρεσε;

Δεν θα μας άρεσε, θα ξεσηκώναμε τον κόσμο, μέχρι που θα καλούσαμε πίσω τον πρέσβη μας από την Ελλάδα.

Τότε, γιατί το κάνετε εσείς αυτό, κάθε χρόνο; Πέρασαν 556 χρόνια και γιορτάζετε (την Άλωση) σαν να ήταν χτες ; Γιατί κάθε χρόνο τέτοια εποχή, (μ’ αυτές τις γιορτές που κάνετε) διακηρύσσετε σε όλο τον κόσμο ότι:

«Αυτά τα μέρη δεν ήταν δικά μας, ήρθαμε εκ των υστέρων και τα πήραμε με τη ίια».

Για ποιο λόγο άραγε φέρνετε στη μνήμη μια υπόθεση 6 αιώνων; Μήπως στο υποσυνείδητό σας υπάρχει ο φόβος ότι η Πόλη κάποια μέρα θα δοθεί πίσω;

Μην φοβάστε, δεν υπάρχει αυτό που λένε μερικοί ηλίθιοι της Εργκενεκόν περι όρων του 1919. Μη φοβάστε, τα 9 εκατομμύρια Ελλήνων δεν μπορούν να πάρουν την πόλη των 12 εκατομμυρίων, και αν ακόμα την πάρουν δεν μπορούν να την κατοικήσουν. Κι οι δικοί μας που γιορτάζουν την Άλωση είναι μια χούφτα φανατι-

κοί μόνο που η φωνή τους ακούγεται δύσκολα.

Ρε σεις, αν μας πούνε ότι λεηλατούσαμε την Πόλη τρεις μέρες και τρεις νύχτες συνεχώς τι θα απαντήσουμε ;

Θα υπερασπιστούμε τον εαυτό μας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ή θα αφήσουμε το θέμα στους ιστορικούς;

Αντί να περηφανευόμαστε με τις πόλεις που κατακτήσαμε, ας περηφανευτούμε με αυτές που ιδρύσαμε, αν υπάρχουν. Αλλά δεν υπάρχουν. Όλη η Ανατολή είναι περιοχή μέ την βία κατακτημένη...

Ακόμα και το όνομα της Ανατολίας δεν είναι αυτό που πιστεύουν (ana=μανα, dolu=γεμάτη) αλλά προέχεται από την ελληνική λέξη η Ανατολή.

Ακόμα και η ονομασία της Ισταμπούλ δεν είναι όπως μας λέει ο Ebliya Celebi «εκεί όπου υπερτερεί το Ισλάμ» τραιώντας τη λέξη από τα μαλλιά, αλλά προέρχεται από το «εις την Πόλιν».

Εντάξει λοιπόν, αποκτήσαμε μόνιμη εγκατάσταση, τέλος η νομαδική ζωή και γι’ αυτό ο λαός αγοράζει πέντε - πέντε τα διαμερίσματα. Κανείς δεν μπορεί να μας κουνήσει, ηρεμήστε πια...

Οι χωριάτες μας ας αρκεστούν στο να δολοφονούν την Κωνσταντινούπολη χωρίς όμως πολλές φανφάρες...».

Τί να προσθέσω εγώ εκτός από ένα θερμότατο “μπράβο” σ’ έναν έντιμο Τούρκο και να εκφράσω τον θαυμασμό μου για τη γενναιότητά του;

* Καλόο!

Αν κάθεται στο σαλόνι σου, χρησιμοποιεί το τηλεκοντρόλ σου, ανακατώνει τα πράγματά σου, τρώει το φαγητό σου, μιλάει στο τηλέφωνο

σου, δανείζεται το αυτοκίνητό σου, παίρνει τα λεφτά σου και δε φαίνεται να συνειδητοποιεί πως το έχει αφήσει ελεύθερο, τότε... προφανώς είτε το έχεις παντρευτεί, είτε

το έχεις γεννήσει!

Ακόμη ένα:

Ήταν μια ξανθιά και μια μελαχρινή στην καφετέρια και χτυπάει το τηλέφωνο της μελαχρινής.

Ανοίγει η μελαχρινή την τσάντα της, ψάχνει, ψάχνει...

- Δεν βρίσκω το κινητό μου, λέει στην ξανθιά.

- Μήπως το άφησες στο σπίτι;